

עמ"ת 69463/09/16 - א מ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 69463-09-16 מ(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני
העורר
נגד
משיבה
כבוד השופט אלון אינפלד
א מ (עציר) ע"י ב"כ עו"ד מאיר לחן
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שרית אלישע אל עמי, תביעות
דרום

החלטה

לפני ערר על החלטת בית משפט השלום באשקלון (כב' השופט א. דהאן) מיום 21/09/2016 בה הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים, לאחר שמצא ראיות לכאורה וקבע כי עניינו של העורר הוא מן המקרים שבהם ברור כי לא תצליח כל חלופה כדי לסכל את הסיכון.

הרקע וההחלטה:

- נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים או יותר, איומים, היזק לרכוש במזיד וגניבה. ברקע כתב האישום, חשדו של העורר כי המתלון מקיים קשר אינטימי עם רעייתו. נטען, כי ביום 11/09/2016 בסמוך לשעה 23:00, הגיע העורר יחד עם בנו הקטין אל המתלון, אשר ישב עם חבר בחניית ביתו ואיים כי יפגע בו. המתלון ניסה לקום ולעזוב, אולם העורר ובנו תקפוהו בצוואתו, קרעו את חולצתו, הכוהו באגרופים בראשו, הפילוהו ארצה והמשיכו להכותו בראשו בעודו על הארץ. עוד נטען בכתב האישום, כי העורר הטיח את ראשו של המתלון בבטון, כי העורר ובנו ניסו לקחת את ארנקו של המתלון, וכי משלא הצליחו, לקחו את הטלפון הנייד שלו ועזבו את המקום. למתלון נגרמו חבלות של ממש בדמות המטומות בפנים, סמוך לעיניים וכן חתך.
- בד בבד עם הגשת כתב האישום, התבקש מעצרו של העורר עד תום ההליכים. בבקשה אזכרה המדינה את הראיות בתיק וטענה למסוכנות של העורר על יסוד עברו הפלילי בעבירות אלימות, הכולל מאסרים לתקופות שאין קצרות.
- הסנגור טען כי אין ראיות לכאורה, למעט עדות המתלון ועדות אחת נוספת שאין בה ממש, לשיטתו. הסנגור טען כי מתיק החקירה ניתן ללמוד שאין מדובר בתלונת אמת. הסנגור טען כי "יש היסטוריה בינו לבין המתלון" וכי העורר טוען כי המתלון ניהל קשר רומנטי עם אשת העורר. הסנגור הצביע על תלונות קודמות ובקשות לצווי הגנה אשר יצאו מטעמו של המתלון, וטען כי אלו מלמדות על מגמתיות של המתלון, העושה ככל יכולתו, על מנת להביא למאסר העורר. הכול, על מנת שהמתלון יוכל לזכות באשתו של העורר.

4. לענין שיקולי המעצר, טען הסנגור כי העורר נכה ויש לו ילד נכה המצריך טיפול. הסנגור הציע חלופת מעצר בבית הורי העורר. אמו של העורר בדיון הרחיבה לענין מערכת היחסים בין העורר, אשתו, המתלון, אשתו של המתלון ואשתו הקודמת. זאת, תוך שהיא מטילה את כל האשמה לאירועים על המתלון, ומגוננת על העורר. כן טענה האם, כי מעולם לא הפר העורר תנאי שחרור, כאשר שהה אצלה בחלופת מעצר. העורר עצמו דיבר גם כן, התייחס למערכת יחסים זו וכינה את המתלון "חולה מין".
5. לאחר עיון בתיק **קבע בית משפט השלום כי יש ראיות לכאורה**. בית המשפט הסתמך על שתי אמרותיו של המתלון, המתארות את האירוע כעולה מכתב האישום. אמרות המחוזקות בצילומי החבלות של המתלון, אשר ניכר עליו כי קיבל אגרופים אל העיניים. עוד ציין בית המשפט את תמלילי הפניה של שכנים למוקד 100, אודות קטטה במקום. בהקשר זה, ציין גם את דברי המודיע אברהם, אשר תיאר אלימות שהתרחשה בחושך, כאשר אנשים רומסים אדם השוכב על הכביש. המודיע ציין כי הוא פחד להתקרב ולא זיהה את המעורבים.
6. בית המשפט אזכר עדות של חבר של המתלון בשם מיכאל, אשר סיפר כי שמע מהמתלון כבר מזמן על כך שהעורר מחפש אותו ורוצה לפגוע בו על רקע העניין הרומנטי. כן סיפר אותו עד, כי חודש קודם לכן, העורר עצמו הגיע אליו עם בנו, דיבר על המתלון בצורה שלילית והביע רצון לפגוע בו. מיכאל סיפר עוד כי על התקיפה שמע מהמתלון. מיכאל שאל את המתלון מדוע לא התקשר אליו לבקש עזרה בעת האירוע, והמתלון סיפר כי השניים לקחו לו את הטלפון.
7. עוד ציין בית המשפט את העימותים שנערכו בין המתלון לבין העורר ובין המתלון לבין בנו הקטין. צוינה במיוחד התנהגות העורר בעימות, אשר קרא למתלון "שקרן, רמאי וחולה מין", אמר כי "ילך עד הסוף", הטיח במתלון שאלות אודות אשת העורר, דפק בעוצמה על השולחן, צעק ולא אפשר את השלמת העימות.
8. בית המשפט התייחס גם לגרסתם של העורר ובנו, אשר הכחישו את האירוע וטענו טענת אליבי, לפיה שהו במהלך הערב אצל דוד בשם ראובן. יחד עם זאת, ציין בית המשפט את הבדלי הגרסה בין המתלון לבין בנו, ובין שניהם לבין עד האליבי הדוד ראובן, ביחס לאירועי הערב. זאת, לא רק לגבי השעות המדויקות של השהיה בביתו ומה אכלו שם, אלא גם בנקודות הקריטיות, כגון כיצד נפרדו. זאת, כאשר העורר סיפר שהוא ובנו הלכו הביתה ברגל ללא ליווי הדוד, הבן סיפר כי הלכו ברגל הביתה בליווי הדוד, ואילו הדוד סיפר כי הסיע את השניים לביתם ברכבו.
9. בית המשפט התייחס גם לפרוטוקולים שהגיש הסנגור, אודות הליכים במסגרתם הוצאו צווי ההגנה. מפרוטוקולים אלה עולה כי הטרוניה של העורר כלפי המתלון, אודות אותו קשר רומנטי נטען, אינו חדש. מתברר, כי כבר בעבר ביקש המתלון הגנה בהקשר זה, נוכח הטרדותיו של העורר.
10. **בית המשפט קבע שיש ראיות לכאורה**, על יסוד תלונת המתלון המחוזקת בתמונות המעידות על החבלות, ובהודעות למשטרה בזמן אמת על אירוע התקיפה. בית המשפט קבע כי **סיכויי טענת האליבי אינם גבוהים**, נוכח הסתירות המשמעותיות בין עדי ההגנה.
11. לענין **עילת המעצר**, אזכר בית המשפט את עברו הפלילי של העורר הכולל הרשעות בעבירות איומים, הפרת הוראה חוקית, הדחה בחקירה ועבירות אלימות במשפחה לא מעטות, הן כלפי בת זוג והן כלפי ילדים. בית המשפט ציין כי עולה מעיון בפרוטוקולים של התיקים הקודמים, כי העורר הפר בעבר תנאים של חלופת מעצר

וכי חלק מעבירות האלימות שביצע בעבר היו בעת הפרה של תנאי שחרור. בית המשפט הפנה גם להערכת הסיכון שצוינה בתיקים קודמים על ידי שרות המבחן ובית המשפט שדן במעצרו. עוד ציין בית המשפט כי תנאי השחרור שהופרו, באחד התיקים הקודמים לפחות, היו תנאי מעצר בית תחת פיקוח הורי העורר. הורים, אשר מוצעים גם עתה כחלופת מעצר.

12. בית המשפט אזכר עניין חשוב נוסף. העורר, בדבריו לפני בית המשפט, התרכז בעוול שגרם לו לטענתו המתלונן. העורר כך עורר רושם בבית המשפט כי הוא כפייתי, ומחשבותיו סובבות סביב המתלונן. דבר העולה גם מחומר הראיות, לרבות ההתנהגות בעימות. בית המשפט קבע כי הסימנים, לכפייתיות ומחשבות חוזרות על המתלונן, מלמדות על מסוכנות.

13. בית המשפט ערך איזון בין נסיבות המעשה הכוללים חבלה משמעותית לאחר תקיפה יזומה, העבר הפלילי המכביד, הפרות תנאי שחרור בעבר, כישלון הערבים בעבר והתנהגות המלמדת על כפייתיות, לבין שיקולי בריאות העורר, מצבו של בנו הסובל ממגבלות והעובדה כי המעשים נעשו על רקע מציאות רגשית טעונה ומורכבת. **לאחר בחינת כל השיקולים, מצא בית המשפט כי אין מקום לשלוח את העורר לקבלת תסקיר מעצר, שכן ברור שזה סוג המקרים בהם לא תצלח כל חלופה כדי לסכל את הסיכון, והורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.**

טענות הצדדים והכרעה בערר

הראיות

14. הסנגור תקף את החלטת בית משפט השלום בעניין הראיות בהודעת ערר מפורטת וחזר ופירט את טענותיו בטיעון על פה. **לאחר עיון בתיק החקירה יש לדחות באופן חד משמעי את טענות הסנגור, ולקבוע כי קביעת בית המשפט קמא, אודות קיומן של ראיות לכאורה, מיוסדת על אדנים חזקים.**

15. הסנגור מפנה להבדלים מסוימים בין הודעת המתלונן הראשונה לבין השנייה. זאת, כאשר הודעת המתלונן השנייה מפורטת יותר וכוללת פרטים רבים יותר. עיינתי בהודעות, ולא מצאתי ממש בטענה. מעבר לכלל הידוע שבהעדר סתירות דרמטיות אין בית המשפט, בשלב הזה, בוחן אי התאמות בין הודעות, יש לקחת בחשבון שההודעה הראשונה נגבתה ב"מרכז לרפואה דחופה", כאשר המתלונן ממתין לטיפול רפואי. ממילא נמסרו רק עיקרי הדברים, אשר הושלמו בהודעה מפורטת יותר. אף לא מצאתי ממש בטענה כי הממצא הרפואי אינו מתאים לכל הפגיעות אותן מתאר המתלונן, אלא לחלקן בלבד. להיפך, צדק בית משפט השלום כי תמונות המתלונן והממצא הרפואי מחזקים את גרסתו, באשר חלק מהמכות שאותן הוא מתאר השאירו חותם ברור, לכאורה, אף אם חלק לא גרמו לנזק.

16. עוד יש לזכור, כי עצם קיום התקיפה האלימה במקום ובזמן שתיאר המתלונן עולה גם מהודעות מודיעים למוקד 100. משמע, השאלה האמתית אינה אם המתלונן הותקף, אלא על ידי מי הותקף. המתלונן ענה על שאלה זו, ואין כל סיבה להניח כי הוא החליט "לוותר" לתוקפים האמתיים, רק על מנת להפליל את העורר. יתרה מזו, העורר עצמו, בדבריו שלו, מספק את מניע שלו לתקיפת המתלונן, כפי שיוסבר בהמשך.

17. הסנגור הביע תמיהה על כך שהמתלונן סיפר כי בעת התקיפה ישב עם חבר זלמן ושוחח עמו. זאת, כאשר אותו

זלמן סירב לבוא לתחנה ולהעיד בעניין, וטען כי היה "מסטול" ואינו זוכר איך נראו התוקפים. הסנגור סבור כי התמיהה על מהימנות הסירוב של זלמן למסור גרסה, משליכה על מהימנות דברי המתלונן, ולא היא. אף אם יש מקום לחשוד שזלמן ראה וזוכר יותר ממה שהוא מוכן לומר, אין הדבר משליך על מהימנות המתלונן. רבים הם המסרבים להעיד נגד עבריינים אלימים במשטרה, מחשש לשלומם הם. המתלונן, מיד עם הפגיעה בו, פנה למשטרה והמשטרה הפנתה אותו לקבלת טיפול רפואי, וכך נדחתה תלונתו בשעה קלה. כאמור, אין מחלוקת שיש סכסוך ממושך בין העורר לבין המתלונן.

18. הסנגור גם סבור שיש קושיה על גרסת המתלונן, בשים לב להודעות המודיעים למוקד 100. שכן, מודיעים שונים זיהו מספר שונה של "מתקוטטים", בין 3 לבין 5. נוכח גרסתו של המתלונן לפיה העורר ובנו תקפו אותו, סבור הסנגור כי התיאור של אנשים רבים יותר מלמד כי המתלונן נפגע על ידי אחרים ולא כטענתו. אף בטענה זו אין ממש. יש לזכור כי אף אחד מהמודיעים לא היה בקרבה רבה למקום האירוע, לפחות לפי המשתמע מדבריהם. גרסתו של המתלונן היא כי תקפו אותו שניים, וחברו זלמן עמד בסמוך. יתכן שהיה אדם נוסף בסביבה, שמודיע מהצד חשב שהוא חלק מהקטטה, ויתכן שבחושך אחד המודיעים טעה. הבדלי גרסאות לגבי מהלך של קטטה אלימה מצויים לרוב, גם בין דוברי אמת המתקשים לדייק. במקרה זה, כאשר אין מדובר במי שמסרו הודעות מסודרות במשטרה (למעט אחד), בוודאי שלא ניתן לייחס משמעות רבה להבדלים מסוג זה.

19. הסנגור קובל על כך שחוקרי המשטרה דקדקו היטב בחקירת האליבי ואף בית המשפט דקדק היטב וייחס משמעות רבה מידי, לשיטתו, להבדלים קלים בין הגרסאות. הסנגור סבור שדווקא ההבדלים האלה אינם מאוד משמעותיים, ואין בהם כדי ללמד, מיניה וביה, שמדובר בגרסה שקרית. הסנגור הוסיף וקבל על כך שטענת האליבי נבדקה רק לאחר מספר ימים וכך נוצר מצב בו הדוד שגה בזיכרונו, ולא דייק בתיאור אופן חזרת העורר ובנו לביתם. אף בטענה זו אין ממש. ראשית, יש לזכור כי ראיות לכאורה העומדות מול ראיות לכאורה אינן שוללות את קיום הראיות לכאורה. העובדה שיש עדויות הגנה אינה שוללת מעדויות התביעה את מעמדם כראיות לכאורה. על בית המשפט לבחון אם למרות ראיות הגנה אלה סיכויי ההרשעה עדיין טובים.

20. בעניין דן, אני גם מסכים עם בית משפט השלום כי ההבדלים בגרסאות האליבי משמעותיים ביותר. המדובר בתקיפה שאירעה לכאורה בערך בשעה 23:00 והטענה היא שהשניים בילו אצל הדוד במהלך הערב. אמנם טיב התקרבות אינו חשוב לעניין דן. אולם, שעת העזיבה ואופן העזיבה הם עניינים קריטיים לצורך טענת האליבי. ההסבר של הסנגור, לפיו הדוד טעה לחשוב שהסיע את השניים הביתה, משום שכן הוא עושה בדרך כלל, ולא זכר כי בזו הפעם לא עשה כן, אינו מסתדר עם גרסאות העורר ובנו. שכן, הבן סיפר על ליווי רגלי; ואילו העורר, כאשר נשאל על ידי החוקר אם מישהו ליווה אותו ואת בנו, השיב "לא מה אני ילד קטן?" (הודעה מיום 20/09/2016, שורה 25). משמע, מדובר בסתירה לא רק בגרסאות אלא לגבי עצם היתכנות הגרסה של הבן. דבר המלמד, לכל הפחות, כי הבן טרח ליתן גרסה שאינה אמת, משום מה. אם כן, הסתירה ממשית ולא זו בלבד שאין האליבי מחליש את הראיות לכאורה, האליבי המופרך מחזק אותן.

21. הסנגור סבור כי יש לדחות את עדותו של החבר מיכאל, אשר סיפר על כך שהעורר דיבר סרה אודות המתלונן, ואף הביע כוונה לפגוע במתלונן, בנוכחות בנו של העורר. זאת, משום שעולה מדברי מיכאל כי לפני שמסר הודעתו במשטרה שוחח עם המתלונן. מכאן, מסיק הסנגור שהמתלונן הדיח את מיכאל להעיד עדות שקר. אין ממש בטענה זו. אין כל אינדיקציה כי המתלונן הדיח את מיכאל לדבר שקר. מדובר בחברו, ומטבע הדברים סיפר לו על כך שנפגע. עיקר העדות של מיכאל הוא אודות הסכסוך בין השניים, סכסוך שאותו העורר לא

מכחיש. מדובר בעדות המחזקת את עדות המתלון ומשקל החיזוק יקבע במשפט עצמו.

22. הסנגור הפנה לפרוטוקולים שעוסקים בבקשות ההגנה של המתלון מפני העורר, וכן מפנה לתלונות הקודמות של המתלון אודות העורר במשטרה, בגין טרם הוגש כתב אישום. הסנגור סבור כי פעולותיו של המתלון מלמדות על דפוס חוזר של תלונות שווא. זאת, במיוחד נוכח הדמיון בין התלונה הנוכחית לבין התלונה הקודמת במשטרה.

23. לאחר שעיינתי בפרוטוקולים האמורים ובתיק המב"ד, איני יורד לסוף דעתו של הסנגור. הרי בבקשות למתן צו הגנה המתלון אינו פוגע בעורר כמעט כלל, אלא רק מביא למתן צווים אשר נועדו להגנה עצמית. אף אין הוא מביא למאסרו של העורר, ואין בצווים דבר המקל על המתלון להיות עם אשתו העורר. המסקנה הנכונה היא המסקנה ההפוכה, כפי שהסיק בצדק בית משפט השלום. דווקא הפניה של המתלון לבקש צווים מלמדת כי הטענה בדבר הטרדות חוזרות, איומים חוזרים וחשש מאלמות, אינה חדשה ואינה נובעת ממזימה עכשווית. התלונות הקודמות מלמדות על חשש מתמשך של המתלון, עמו הוא מנסה להתמודד. חשש, העולה הן מהבקשות לצווי הגנה, הן מהתלונה הקודמת והן מעדותו של החבר מיכאל, ובעיקר משילוב כולן יחד.

24. תמונה במיוחד טענת הסנגור לפיה התלונה הקודמת במשטרה מחלישה את התלונה הנוכחית. הרי התלונה הקודמת הוגשה בעתה, לפני כחודשיים. זאת, זמן רב לפני שהמתלון ספג את החבלות הנוכחיות, בגין הגיע לטיפול רפואי ואף צולם, ולפני הודעות המודיעים בתיקנו למוקד 100, אודות קטטה. וכי מה? המתלון ביים את תקיפתו הפעם, על מנת להפיל את העורר? המתלון הכין את התלונה הקודמת מראש, כרקע לתקיפה המבווימת הפעם? אכן, יש קווי דמיון בין התלונה הקודמת לתלונה הנוכחית, בעיקר בזהות הדמויות. אולם, אין מדובר בסיפור זהה, רחוק מכך. מקום האלימות אחר. רמת האלימות שונה. בפעם הקודמת הבן נכח אך לא השתתף פיזית, ובזו הפעם הוא השתתף בעוצמה. המסקנה היא כי התלונה הקודמת מחזקת עד מאוד את התלונה הנוכחית, הן ברמה הראייתית והן ביחס לעילת המעצר. בהקשר זה, יש לקחת בחשבון את הצהרת התובעת, בעת הדיון בערר, לפיה יש כוונה לבקש לתקן את כתב האישום הנוכחי, על מנת לכלול את האירוע הקודם.

25. **סיכומי של דבר, אין ממש בטענות הסנגור לעניין הראיות לכאורה. המדובר בראיות טובות מאוד, מעל ומעבר לנדרש לשם מעצר עד תום ההליכים.**

עילה וחלופה

26. אף לעניין **עילת המעצר**, אני מסכים לגמרי עם בית משפט השלום, שאין מנוס ממעצרו של העורר עד תום ההליכים.

27. הסנגור סבור שאין לקחת בחשבון את עברו הפלילי של העורר הכולל הרשעות בגין אלימות בתוך המשפחה. זאת, למרות שמדובר בעבר מכביד וקרוב, אשר הוביל לעונשי מאסר בפועל שאינם מבוטלים. אין בידי לקבל טענה זו. ראשית, מי שהוכיח את פזיזותו ואת נחת זרועו בעבירות אלימות במקום אחד, בהחלט מלמד על עצמו כי הוא מסוגל לבצע עבירות אלימות גם במקום אחר. אך מעבר לכך, אין להתעלם מהמניע הישיר, לכאורה, למעשיו של העורר בתיקנו. העורר לכאורה תקף את המתלון משום מערכת היחסים הנטענת, בין המתלון

לבין אשת העורר. משמע, אף כאן מדובר בסוג של אלימות במשפחה. אמנם הפעם האלימות הופנתה כלפי מטרה אחרת. אך גם בהרשעה האחרונה דובר במטרה חדשה - בתו של העורר, כאשר רוב ההרשעות הקודמות עסקו בתקיפת אשתו. העובדה שאדם נוסף מצא עצמו קורבן לתוקפנות העורר, אינה מפחיתה את הערכת המסוכנות, אלא מגבירה אותה. מכל מקום, המניע לאלימות קיים, והעבר המכביד בהחלט מחזק המסקנה, כי העורר מסוגל לעבור מרגשות למעשים.

28. על רקע עברו האלים והמסוכן של העורר, קשה מאוד לשכנע כי קיימת אפשרות לחלופת מעצר בתיק זה. כאשר מצרפים לשיקול הזה את ההתרשמות המוצדקת של בית משפט השלום כי העורר אובססיבי ביחס למתלונן, הרי שהנטל לשכנע כי קיימת אפשרות לחלופה הפך כבד מנשוא. האובססיביות של העורר כלפי המתלונן באה לידי ביטוי לא רק בהתנהגותו כלפי המתלונן עצמו, אלא ב"העדר גבולות" חברתיים. גבולות, אשר היו צריכות לעכב ביטוי של רגשות שליליים בוטים של העורר כלפי המתלונן. העדר גבולות זה מתבטא בכמה מישורים. הבולט ביותר הוא שיתוף פאסיבי של הבן הקטין במסכת האלימות הקודמת (בתיק המב"ד), וביתר שאת בשיתוף האקטיבי של הבן באירועי התיק הנוכחי, לכאורה. העדר הגבולות גם בא לידי ביטוי בהתבטאויות הקשות של העורר כלפי המתלונן בעת העימות. מטריד מאוד העדר הבושה של העורר באמירת דברים רגישים ואינטימיים, כפי שנאמרו בעת הדיון בפני בית משפט השלום (ראו עמ' 5 לפרוטוקול יום 20.9.16, ולא אחזור עליהם כאן). בין שמדובר בדברי אמת, ובין שמדובר בדברים הבאים מדמיונו, עצם שיתוף בית המשפט וכל הנוכחים בדברים, מלמד על אובססיביות חסרת גבולות. יאמר עוד כי הקושי של העורר לשלוט בעצמו גם בא לידי ביטוי גם בדיון בערר (ראו עמ' 8 לפרוטוקול). עוצמת הרגשות, ומעשי האלימות לכאורה בעבר ובהווה, מלמדים על קיומה של סכנה קרובה ומוחשית לחייו של המתלונן, על סכנה משמעותית לפגיעה באשת העורר (שנפגעה בתיקים רבים קודמים), וסכנה מסוימת לציבור כולו.

29. הסנגור קבל על כך שבית המשפט צטט החלטות קודמות בעניינו של העורר בהליכי מעצר קודמים, בתיקים שכבר הסתיימו. הסנגור שוגה. נקבע ביחס לעורר, בשנים האחרונות, כי הוא אלים, מסוכן, ומבצע עבירות חדשות תוך הפרת תנאי שחרור, וחובה על בית המשפט, גם הפעם, לקחת בחשבון נתונים שנקבעו בעבר לגביו. אמנם, הראיה הטובה יותר היא כמובן ההרשעה באותן עבירות, ולא החלטות המעצר. יחד עם זאת, העובדה כי העורר כבר אז נמצא כבלתי ראוי לחלופת מעצר, מהווה אינדיקציה בעלת משקל בעת בחינת אפשרות לקבל חלופה לאחר מעשים נוספים. מעשים, המלמדים לכאורה כי העורר סיים אמנם את עונשו אך לא למד את לקחו, ואם אז לא היה ראוי לחלופה, כל שכן עתה.

30. עם כל ההבנה לנסיבות האישיות של העורר, ובמיוחד לקיומו של בן נכה המצריך טיפול מיוחד, **אין מקום לכל חלופה במקרה זה**. צדק בהחלט בית משפט השלום שלא נדרש לתסקיר מעצר. אין כל טעם לבזבז את המשאבים היקרים של שירות המבחן, ולא ראוי לעורר לשווא את ציפיותיו של העצור, שעה שאין תוחלת לבדיקה. הפסיקה מלמדת שאין לבקש תסקיר מעצר ואין צורך לבחון חלופה קונקרטית, מקום בו ברור שכל חלופה לא תסכון (ראו לדוגמא בש"פ 7368/15 פלוני נ' מ"י (3.11.15), מפי השופט שהם), בש"פ 1731/16 פלוני נ' מדינת ישראל (10.3.16, מפי השופט ג'ובראן), בש"פ 45/10 מסארוה נ' מ"י (מיום 8.1.10, מפי השופט עמית)).

31. אעיר בדרך אגב, כי לו הייתה עוצמת המסוכנות נמוכה הרבה יותר, וניתן היה להעלות על הדעת חלופה כלשהי, קשה להאמין שניתן היה לשכנע לקבל את חלופת המעצר שהוצעה. זאת, נוכח המעורבות החד צדדית של

האם בסכסוך, לפחות מבחינה רגשית כעולה מדבריה; ובמיוחד שים לב לכך שנקבע בעבר כי העורר הפר הפרה מתמשכת, בעוד ההורים ערבים, ואף בוצעו עבירות אלימות חמורות בעת שההורים "פיקחו". מכל מקום, נוכח עוצמת המסוכנות, בכל מקרה, כל חלופה לא תצלח, כאמור.

32. סיכומו של דבר, אין ממש בטענות הסנגור. **הערר נדחה.**

ניתנה היום, יא' בתשרי תשע"ז, 13 באוקטובר 2016, בנוכחות העורר, ב"כ עו"ד מ' לחן והתובע עו"ד א' גיל.

חתימה